

朝
朝
暮
暮

第
一
卷

ตอนที่ ๑

ทิวาตราบราตรี

ประตูดำหนักเปิดกว้างรับแสงตะวัน และบางครั้งก็มีเมฆ
มวงคลลยวนเข้ามา เป็นภาพของท้องฟ้าที่ดูกระจ่างสดใส ใน
ขณะที่ร่างสูงสง่ายังคงยืนนิ่งอยู่เพียงลำพังที่หน้าประตูนั้นราวกับ
เป็นภาพวาด

๑

สะพานเมฆขาว

หลังช่วงกลียุคยี่สิบปีในแดนมนุษย์ ผ่านพ้นไปได้
มารพาก็หายสาบสูญไปจากหกภพภูมิ ทำให้เมฆหมอกที่ปกคลุมอยู่ทั่วทุกแห่งหน
มลายหายไป สรรพสิ่งได้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง แม้แต่พื้นดินที่แห้งแตกกระแหง
ยังเริ่มต้นให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตขึ้นมาได้ใหม่ หลังจากที่ว่าพญามารนี่หลุน^๑ ถูกทำลาย
เผ่าพันธุ์ปีศาจก็แตกฉานซ่านเซ็น ปีศาจหลายตนจำแลงร่างเพื่อหนีการไล่ล่า
ของเหล่าเซียนแล้วไปสร้างความเดือดร้อนทำลายบ้านหลายเรือนอยู่ในแดนมนุษย์
จนมีผู้บริสุทธิ์ต้องสังเวทชีวิตให้แก่สงครามนับจำนวนไม่ถ้วน โดยเฉพาะเด็กและ
สตรี บ้างก็สิ้นชีวิตลงด้วยฝีมือของมารปีศาจ บ้างก็ถูกสำนักเซียนสังหาร หลุมศพ
มากมายผุดขึ้นมาให้เห็นอยู่เป็นระยะตามเส้นทางที่เซียนและปีศาจสัญจรผ่านไป

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร เหตุการณ์ทั้งหมดนั้นก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว กาลเวลาได้
ชำระร่องรอยที่หลงเหลืออยู่ทุกสิ่ง เหลือทิ้งไว้แค่เพียงความทรงจำจืดจาง
เท่านั้น

ณ หัวถนนแห่งหนึ่งในตัวเมือง พวกขอทานต่างนั่งฟังกำแพงด้วยท่าที่
อ่อนล้า ซามแตกบิ่นเบี่ยงหน้าพวกเขาแม้แต่ความว่างเปล่า

และหนึ่งในจำนวนนั้นคือเด็กน้อยคนหนึ่ง

เด็กคนนั้นอายุราวห้าหรือหกขวบ ผมยุงเหยิงไม่เป็นทรง ดวงหน้าซีดเหลือง

^๑“นี่หลุน” ตรงกับภาษาไทยที่ว่า บรรลัยกัลป์ หมายถึง ผู้ทำลายทุกสิ่งจนสิ้นซาก

จนมองไม่ออกว่าเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง ร่างกายปราศจากเนื้อหนังทำให้มองเห็นแต่เพียงดวงตาคูโตที่ยิ่งดูโตมากขึ้นเมื่ออยู่บนดวงหน้าซุบตอแบบนี้ ทว่านัยน์ตากลับไร้ประกายแจ่มใส เสื้อผ้าเก่าขาดเผยให้เห็นริ้วขาน้อยๆ ทั้งสองข้าง ร่างกายผอมแห้งประดุจก่อนไม่อันเป็นผลมาจากความหิวโหยเป็นเวลานาน ซ้ำยังมีบาดแผลเขียวช้ำมากมายกระจายให้เห็นอยู่ตามรอยขาดของเสื้อผ้า ดูไม่ต่างจากต้นหญ้าแห้งที่พร้อมจะถูกลายลมหนาวพัดกระจายหายไป น่าสงสัยนักกว่าเด็กคนนี้มีชีวิตอยู่รอดมาจนถึงตอนนี้ได้อย่างไร

คนคนหนึ่งเดินผ่านมาแล้วทิ้งซาลาเปาครึ่งลูกลงในชามของเด็กน้อย
ทันใดนั้นดวงตาหลายคู่ก็พลันสว่างวาบขึ้น

ขอทานแต่ละคนต่างกรูกันเข้ามาแย่งซาลาเปาครึ่งลูกนั้นราวกับสุนัขหิวโซ
ที่มองเห็นกระดูกติดเนื้อ

เนิ่นนานกว่าที่พวกเขาจะแยกตัวกันได้

ศิระเหล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งตะเกียกตะกายหนีออกมา สองมือเล็กๆ ยัดซาลาเปาครึ่งลูกเข้าไปในปากรวดเร็วหมดจนแก้มตุ่ยเพราะกลัวถูกแย่ง ซึ่งเด็กคนนั้นก็คือเจ้าของชามแตกนั่นเอง

ขอทานที่ตัวใหญ่กว่าร้องด่าว่า “เจ้าเด็กโสโครก!” แล้วตบผาดเข้าที่บ้องหูเด็กน้อย

เด็กหญิงล้มกลิ้งไปกับพื้น แต่ก็ยังคงพยายามกลืนซาลาเปาในปากลงท้องไปอย่างสุดชีวิต

แต่เหมือนเจ้าขอทานคนนั้นยังไม่สะใจเลยตัวดาเตะนางไปอีกทีหนึ่ง

พอถูกเตะไปได้สองครั้ง เด็กหญิงบนพื้นก็ร้องไห้ออกมา แต่ตายังถลึงจ้องกลับอย่างดูดัน ดวงตาคูโตดูลึกล้ำมองไม่เห็นกันบึ้ง ซ้ำยังมีจิตสังหารเข้มข้นจนชวนให้รู้สึกหนาวสันหลัง

ไม่มีผู้ใดคิดว่าเด็กหญิงตัวเล็กจะมีแวต่าน่ากลัวได้ขนาดนี้ แม้แต่คนที่มิสนิยร้ายกาจมากที่สุดก็ยังอดรู้สึกหวาดผวาไม่ได้

พวกขอทานที่ล้อมนางอยู่พากันถอยห่างไปหลายก้าว

แต่เจ้าขอทานคนนั้นผินทำใจดีสู้เสือ “กล้าจ้องหน้าข้างนี้ ข้าจะควักลูกตา

เจ้าออกมาซะ ดูซิว่ายังจะจ้องได้อีกหรือไม่!” ว่าแล้วมันก็จับนางกดลงกับพื้น

ลำพังแค่ถูกทุบตียังพอว่า แต่ถ้าเสียดวงตาไปต้องแย่นแน่ เด็กหญิงหิวร้องเสียงแหลมและพยายามดิ้นรนต่อสู้สุดชีวิต

ทันใดนั้น พลังขุมหนึ่งก็พุ่งเข้ามากระแทกร่างเจ้าขอทานตัวร้ายกระเด็นไปในขณะที่พวกขอทานคนอื่น ๆ ได้แต่เบิกตามองกันจนตาค้าง

เจ้าขอทานตัวใหญ่ตัวดลัน “ผู้ใด!”

“เจ้ารังแกเด็กน้อยที่น่าสงสารนั้นได้อย่างไร”

สำหรับเด็กหญิงแล้ว นั่นเป็นเหมือนเสียงสวรรค์ที่ไพเราะที่สุดในชีวิต น้ำเสียงนุ่มนวล ปกป้อง เปี่ยมเมตตา ให้ความรู้สึกอบอุ่นและสบายใจเช่นเดียวกับมืออ่อนอ่อนโยนของมารดา

และช่วงขณะนั้นก็มีมือข้างหนึ่งตบหลังนางอย่างแผ่วเบาจริง ๆ

“ลุกขึ้นเถอะ ไม่ต้องกลัว”

เมื่อรับรู้ได้ว่าปลอดภัย เด็กหญิงก็ค่อย ๆ หายดกายขึ้น ดวงตาคุ้โตฉายแววฉงนเพราะไม่เคยมีใครสนใจพวกเด็กที่เป็นแค่ขอทานมาก่อน แล้วเหตุใดเขาถึงช่วยนางเล่า

อึดใจต่อมานางก็ได้รับคำตอบ

ใบหน้างามสง่าคมสันเหนือมนุษย์ได้ในพื้นพิภพ แม้ในยามที่หัวคิ้วขมวดเข้าหากันนิด ๆ ดวงตาหงส์ก็ยังคงมองนางอย่างอบอุ่นอาหาร เขาชอบตัวนางนั้น คุณเข้าข้างหนึ่งที่ข้างตัวนางเหมือนจะประคองเด็กหญิงให้ลุกขึ้น อภรณ์สีขาوبرิสุทธิ์ดุจหิมะทอดยาวอยู่ที่พื้น ขณะที่เรือนผมสีดำนวลขลิบทั้งตัวยาวจรดเอวดูราวกับเทพเสียนจากสวรรค์เก้าชั้นฟ้าผู้ลงมาโปรดสรรพสัตว์

สีหน้าจริงจังนั้นเหมือนดังจะบอกว่า เขาไม่ได้แค่มาช่วยเหลือนางเท่านั้น แต่สวรรค์ยังส่งเขามาเพื่อขจัดปัดเป่าทุกข์ภัยให้แก่ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากอีกด้วย

เด็กหญิงได้แต่มองจ้องเขานิ่ง

เมื่อเห็นว่านางปลอดภัยดีแล้ว ริมฝีปากได้รูปของชายหนุ่มก็ยกสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มนิด ๆ เป็นรอยยิ้มที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยประโลมใจ เขาพยงนางให้ลุกขึ้น

เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่มนุษย์ พวกขอทานทั้งหลายก็พากันหนีห่างไปจนไกล

มือขาวผุดผาดยื่นออกมาพวงนางอย่างไม่นึกถึงเกียรติยศในมาสกปรก ซ้ำยังเอ่ยเสียงเบา “เวลาที่ถูกรังแกจะไม่โหม่งก็ได้ แต่ไม่ควรมิจิตคิดสังหารผู้ใดเช่นนี้รู้หรือไม่”

ชายหนุ่มก้มตัวลงมามองนางและวางมือข้างหนึ่งลงบนไหล่บอบบางอย่างเวทนาสงสาร รวากับเป็นวีรบุรุษผู้มาจัดทุกข์ภัยให้แก่มวลมนุษย์ และน้ำเสียงสอนสั่งนั้นฟังดูคล้ายญาติมิตรที่กำลังตักเตือนด้วยความจริงใจ

เขารู้ได้อย่างไรว่านางคิดอะไร รู้ได้อย่างไรว่าเมื่อครุ่นนึกคิดอยากจะทำเจ้าขอทานตัวใหญ่นั้นจริง ๆ

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เด็กหญิงรู้สึกอับอายในความผิดกukulของตน จึงหลุบสายตาลงต่ำและผงกศีรษะให้ยกขึ้น

เขาค่อย ๆ จับมือน้อย ๆ ของนางแบออกและวาดอะไรบางอย่างลงที่กลางฝ่ามือน้อยนั้น ก่อนบอกว่า “เช่นนี้ต่อไปก็จะมีผู้ใดกล้ารังแกเจ้าอีกแล้ว”

แสงสว่างวาบขึ้นก่อนที่กลางฝ่ามือนั้นจะกลับมาว่างเปล่าเหมือนเดิม

ท่านเซียนเล่นกลอะไรนะ! เด็กหญิงเบิกตาโตขึ้นอย่างตื่น ๆ นางมองหน้าเขาด้วยความเหนียมอายและสงสัย

ทันใดนั้นก็มึนเสียงดังมาจากที่ไกล ๆ ว่า “ศิษย์พี่จู่ ศิษย์พี่หญิงกำลังตามหาท่านอยู่นะ!”

เขากำลังมีธุระสำคัญ แต่เพราะรู้สึกได้ถึงจิตสังหารเข้มข้นจนนึกว่าเป็นมารปีศาจที่หลบหนีออกมาอาละวาดจึงลองออกมาดูนอกเส้นทาง นี่ไม่ถึงเลยว่าจะมาพบกับเด็กผู้หญิงตัวเล็กจ้อยคนหนึ่งแทน ชายหนุ่มรู้สึกแปลก ๆ และไม่รู้ว่าจะรายงานเรื่องนี้ให้อาจารย์ทราบดีหรือไม่

ร่างสูงหยัดกายขึ้นยืนตรง “ทราบแล้ว”

เขาส่งยิ้มให้นางนิดหนึ่งแล้วจึงหมุนกายจากไป

“คนของสำนักเซียน”

“ไม่รู้ว่ามีมาจากสำนักไหนนะ”

“...”

สำนักเซียน? งั้นก็ต้องเป็นเซียนจริง ๆ นะสิ! เด็กหญิงได้แต่มองตาม

เงาร่างสีขาวที่หายลับไปตรงมูมถนนด้วยอาการนิ่งค้าง

กาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผ่าน เผลอแปลิบเดียวเวลาก็ล่วงผ่านไปอีกหลายปี
ณ ดินแดนที่อยู่ห่างออกไปนับพันลี้ มีเสียงระฆังเขยิบดังแว่วผ่านหมู่เมฆ ภูเขา
หอนานหาวตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางไอหมอก มองเห็นรัศมีสีทองอร่ามปกคลุม
ขุนเขาได้แต่ไกล เบื้องหน้ามีเส้นทางสายหนึ่งทอดตัวขึ้นไปสู่ยอดเขาเขยิบ แต่
เมื่อยังไม่ถึงเวลาเปิด ประตูขึ้นสู่ยอดเขานี้จะปิดสนิท ทิ้งให้ผู้คนมากมายได้แต่
เฝ้าคอยอยู่ภายนอก

สำนักหนานหวาประกาศรับศิษย์เพียงห้าปีครั้ง เช่นเดียวกับสำนักเขยิบ
แต่ละสำนักที่ต่างก็คัดเลือกศิษย์อย่างเข้มงวด โดยมากจะเน้นให้เป็นเด็กอายุน้อย
ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แต่เสบริสุทธ์ดุจกระดาดขาวที่พร้อมจะรับการแต่งแต้ม
ตัวอักษรลงไปได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ กฎของสำนักหนานหวาจึงมักคัดเอา
เฉพาะเด็กอายุตั้งแต่เจ็ดปีถึงสิบสี่ปีเท่านั้น

สำนักหนานหวาแห่งนี้เป็นสำนักเขยิบกระบี่และเป็นผู้นำของสี่สำนักเขยิบ
มีหน้าที่ปกป้องใต้หล้า เมื่อห้าปีก่อน ท่านปรมาจารย์หนานหวาได้ปะทะกับพญามาร
นี่หลุน แม้ท่านจะสามารถสยบจอมมาร ทลายวังปีศาจ และกำจัดเผ่ามารได้
อย่างราบคาบ แต่ตัวของท่านก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสจนถึงแก่ชีวิต ทว่าศึกนี้ก็
ทำให้สำนักหนานหวาได้ชื่อว่าเป็นยอดวีรบุรุษในสายตาของปวงชน และผู้นำในรุ่น
ปัจจุบันได้แก่ศิษย์คนโตของท่านปรมาจารย์ นามว่าอวี๋ตู้ มีลูกศิษย์อยู่ใน
สังกัดทั้งสิ้นแปดคน ยังไม่นับหลานศิษย์คนอื่นๆ ก่อนหน้านั้นเขาเคยประกาศ
เอาไว้ว่าจะรับศิษย์แค่เพียงเก้าคนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงต่างคาดเดาว่าใน
ปีนี้เขาจะรับศิษย์เพิ่มอีกหรือไม่ ทว่าคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นศิษย์ของอวี๋ตู้
นั้นจะต้องโดดเด่นและเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ ความสามารถ และความกล้าหาญ
เหนือผู้ใดเท่านั้น

พวกผู้ใหญ่จึงพากันร้อนใจมากยิ่งขึ้นกว่าพวกเด็กๆ ยิ่งคำรำลือแพร่กระจาย
ออกไปแบบปากต่อปากด้วยแล้ว ทุกคนต่างก็วาดหวังให้บุตรของตนแสดงความ
สามารถออกมาอย่างดีที่สุดเพื่อที่จะได้กราบอวี๋ตู้ผู้แสนประเสริฐเป็นอาจารย์

แต่การจะเป็นที่ตรงใจของเจ้าสำนักและเหล่าเซียนทั้งหลายได้นั้นก็ต้องอาศัยโชคอย่างมหาศาลเช่นกัน

ในจำนวนเด็ก ๆ ที่มาเข้ารับการศึกษา มีเด็กเพียงไม่กี่คนที่ดูโดดเด่นกว่าผู้อื่น

หนึ่งในนั้นมากับกลุ่มเด็กที่สวมเสื้อผ้าเก่าชืดและไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแล เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่นั้นมีอายุราวสิบขวบ นางใช้เชือกสีแดงถักผมเป็นเปีย ขมวดเป็นมวยกลมสองก้อนอยู่บนศีรษะเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ท่าทางดูยากไร้ ร่างกายผอมแห้งจนใบหน้าซูบตอเป็นสีเหลือง เห็นเพียงดวงตากกลมโตเปล่งประกายเจิดจ้า ดูมีชีวิตชีวาและซุกซนยิ่งนัก

“จงจื่อ เจ้าจะไปจริง ๆ หรือ”

“แน่นอน”

“ท่านเซียนจะรับเด็กของท่านเป็นศิษย์แน่หรือ”

“แล้วข้าเหมือนเด็กของท่านที่ตรงไหน” เด็กหญิงไม่ยอมแพ้ นางจัดแต่งเสื้อผ้าเก่าชืดแต่สะอาดสะอ้านของตนให้ดูเรียบร้อยขึ้น ก่อนหน้านั้นนางอุตส่าห์ซักเสื้อผ้าชุดนี้ตั้งหลายรอบและเกล้ามวยผมด้วยเชือกที่เก็บมาได้ “อาคมที่พี่ชายเซียนผู้นั้นถ่ายทอดให้ข้าไม่ธรรมดาจริง แต่ข้าก็อยากจะเรียนรู้อาคมด้วยตัวเอง ต่อไปพวกนั้นจะได้ไม่กล้ามารังแกพวกเจ้าอีก!”

“จงจื่อ ถ้าหากพวกเซียนเขาไม่ยอมรับเจ้าก็กลับมาหาพวกเราได้นะ”

“พวกเขาจะต้องยอมรับข้าแน่”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“เพราะข้ากล้าหาญกว่าผู้ใด” เด็กหญิงยึดดอก “ในเมื่อพวกเขาชอบคนกล้า เช่นนั้นข้าก็จะแสดงความกล้าออกมาให้มากที่สุด”

“ก็จริงนะ” พวกเด็กของท่านต่างพยักหน้ารับ

เสียงฝีเท้าที่เคลื่อนไหวใกล้เข้ามาเรียกสายตาของทุกคนให้หันไปมอง

บนถนนใหญ่มีรถม้าหรือหรรคันหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวมาอย่างช้า ๆ และหยุดลงที่บริเวณดินเขา คนขับรถซึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชั้นดีกระโดดลงจากรถเพื่อเอาที่เหยียบเท้าตั้งลงบนพื้น แล้วเด็กผู้ชายคนหนึ่งก็ปรากฏตัวออกมาจากด้านในตัวรถ

เขาสวมชุดสีม่วงที่ตัดเย็บจากผ้าเนื้อดี สวมเกี้ยวทองคำขนาดเล็ก และคาดเข็มขัดทองคำสลักลายบุปผาเส้นหนึ่งเอาไว้ที่เอว แต่ดูก็รู้แล้วว่ามิฐานะสูงส่งมากแค่ไหน

แม้จะอายุยังน้อย แต่เพียงสิบสองหรือสิบสามปีเท่านั้น แต่รูปร่างหน้าตากลับงามเลิศชนิดหาตัวจับยาก ทั้งคิ้วกระเป๋ิและนัยน์ตาดูจุลสารทล ทว่าดวงหน้าขาวผุดผาดนั้นกลับดูเครียดขริมคล้ายเป็นคนขี้หงุดหงิดอยู่ไม่น้อย เขาหยุดยั้งนั่งอยู่ชั่วอึดใจ กวาดตามองไปรอบๆ ด้วยท่าทีของผู้สูงศักดิ์ จากนั้นจึงค่อยก้าวลงจากรถด้วยท่วงท่างามสง่า เห็นได้ว่าได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี ทำให้มีอกำปกริยาสมกับเป็นคุณชายผู้ทรงศักดิ์ทุกอย่าง

ไม่นาน สตรีแต่งกายหรูหราอีกคนหนึ่งก็ปรากฏตัวออกมาจากด้านในตัวรถ นางมีเรือนผมยาวสีดำ ในมือถือผ้าเช็ดหน้าผืนสวยเอาไว้ ดูแตกต่างจากผู้ปกครองที่มาส่งบุตรหลานคนอื่นๆ สตรีผู้นั้นเฝ้ากำชับเด็กชายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลยืดยาวก่อนสอดจดหมายฉบับหนึ่งเข้าไปในอกเสื้อของเขา “จดหมายของบิดาเจ้า จำไว้ว่าต้องเอาให้ท่านอาจารย์อวีด้วยนะ”

แม้เสียงของนางจะเบา แต่ทุกคนที่อยู่รอบๆ หลายคนต่างก็ได้ยินกันถนัด และเริ่มส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

สีหน้าของเด็กชายไม่น่าดูมากยิ่งขึ้น แต่ก็จำฝืนใจงกศีรษะรับ “ข้าทราบแล้ว ท่านกลับไปเสียเถิด”

ทว่านางยังคงไม่วางใจ “คอยให้ประตูทางขึ้นเขาเปิดก่อนแล้วแม่ค่อยไป”

เด็กชายหน้าเครียดและเงียบกริบ

“ฉจ้อ พ่อของเขารู้จักกับท่านอาจารย์อวีด้วยนะ”

“พวกเขามีจดหมายมาด้วยแบบนี้ ท่านอาจารย์อวีจะต้องรับเขาเป็นศิษย์แน่ๆ”

ที่แท้พวกเซียนก็ชื่นชอบคนมีเงินหรือนี้ เด็กหญิงเริ่มรู้สึกท้อใจเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีจดหมายซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีสายสัมพันธ์กับท่านอาจารย์อยู่ ฉจ้อเบ้าปากและแค้นเสียง “อาศัยพ่อแม่ช่วยใช้เส้นสายให้แบบนี้ ต่อให้ได้เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์อวีแล้วจะมีความหมายอะไร ข้าขอเป็นศิษย์ของท่านเซียนหมื่นผู้คุมมุกดูดีกว่า!”

ที่สำนักนันทนาหฺวาแห่งนี้ นอกจากท่านอาจารย์ทั้งหลายแล้ว ยังมีผู้คุมกฎ อีกท่านหนึ่งกับผู้พิทักษ์อีกหนึ่งท่าน ผู้คุมกฎนั้นเป็นเขียนนามว่าหมิ่นอวี่นจิง เป็นศิษย์น้องของท่านเจ้าสำนักนันทนาหฺวา จึงมีสถานะสูงกว่าเจ้าสำนักอวี่ตู้หนึ่งรุ่น และมีศักดิ์สูงสุดในสำนักนันทนาหฺวา กิตติศัพท์เรื่องการคัดเลือกศิษย์อย่างเข้มงวด ของเขาเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว แต่ถึงกระนั้นลูกศิษย์ของท่านเขียนหมิ่นทุกคนต่างก็เป็น ผู้มีชื่อเสียง และเขาก็เป็นคนเดียวที่กล้าแย้งศิษย์กับเจ้าสำนักอวี่ ส่วนเจ้าสำนักอวี่ ก็ต้องยอมถอยให้แก่อสถานะพิเศษของเขาเสมอ

คุณชายน้อยได้ยินเสียงของฉงจื่อถนัด ดวงหน้าเล็กๆ นั้นจึงเดี่ยวเขียว เดี่ยวขาวด้วยความโกรธ สายตาที่ตวัดมามองเด็กหญิงนั้นเต็มไปด้วยโทสะ

พอเห็นสายตาเหยียดหยันของเด็กชายแล้ว ฉงจื่อก็หนีเคื่องเขาขึ้นมาอีก คำรบ ทว่าหูก็ได้ยินเสียงตุ้มดังขึ้นเสียก่อน

ทุกคนจึงหันหน้าไปมองที่ประตูทางขึ้นเขาพร้อม ๆ กัน

บานประตูที่อยู่ตรงหน้าหายวับไปแล้ว ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าภูเขาทั้งลูก หายวับไปแล้วต่างหาก แม้แต่ต้นไม้รักครึ้มที่เคยมองเห็นอยู่เต็มภูเขาลูกนั้นก็พลอยสูญสลายไปจนหมดสิ้น กลายเป็นหุบเหวลึกนับหมื่นจั้ง^๓!

หุบเหวนั้นลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบั้ง เวี่ยงว้างเปล่าจนได้ยินเพียงเสียง สายลมหวีดหวิวพัดผ่านอย่างน่ากลัวเท่านั้น

เหนือหุบเหวมีสระพานสายหนึ่งทอดตัวอยู่

ตัวสะพานนั้นก่อตัวขึ้นจากเมฆสีขาว ทอดยาวไปไกลสุดสายตา แต่กว้าง เพียงสามถึงสี่จื่อ^๔ เท่านั้น แม้จะพอให้เดินไปได้ แต่ด้วยความลึกของหุบเหวกับการไม่มีราวให้จับ ทำให้ผู้ที่ไม่ระวังอาจจะร่วงลงไปร่วงแหลกละเอียดได้ทุกเวลา

แน่นอนว่าท่านเขียนไม่ได้มีเจตนาทำร้ายเด็กน้อย แค่เพียงสร้างด่าน มาทดสอบพวกเขาเท่านั้น พวกเขาผู้ใหญ่ต่างรู้เรื่องกันดีจึงพยายามจะยื่นคະยั้งให้ ลูกหลานเดินออกไป แต่ก็จันใจที่เด็ก ๆ หลายคนเชื่อในภาพมายาที่ตาเห็นจึง

^๓ หน่วยวัดความยาวของจีน เท่ากับประมาณ ๓.๓ เมตร

^๔ หน่วยวัดความยาวของจีน เท่ากับ ๑ ฟุต หรือ ๑๒ นิ้ว

พากันหน้าซีดหน้าเขียว ส่วนพวกที่ขวัญอ่อนหนอยก็ร้องไห้โฮออกมา ไม่ว่า
อย่างไรก็ไม่ยอมเดินไป

“งจ้อ ถ้าขึ้นเจ้าเดินไปอาจร่วงลงไปตายก็ได้นะ!” พวกเด็ก ๆ ขอทาน
ต่างร้องอุทาน

เด็กหญิงหน้าซีดและมีอาการลังเล ทว่าในนาที่นั้นก็มิเสี่ยงหัวเราะหยัน
ตั้งขึ้นที่ข้างตัว นางจึงหันไปมองและพบว่าเด็กชายคนนั้นได้ผลักร่างของผู้ใหญ่
ให้ออกห่างเพื่อก้าวขึ้นสะพานไปเรียบร้อยแล้ว

ท่านเขียนต้องการศิษย์ที่มีความกล้าหาญ! เมื่อเด็กหญิงนึกขึ้นได้ นางก็รีบ
บอกกับพวกเพื่อนๆ ว่า “ถ้าหากฟ้ามีดแล้วข้ายังไม่ได้กลับมา แปลว่าท่านเขียน
ได้รับข้าเป็นศิษย์แล้ว หรือไม่ข้าก็อาจ...ตกลงไปตายแล้วก็ได้ ให้พวกเจ้ากลับไป
กันได้เลย ขอบใจมากที่อุตส่าห์มาส่งข้ากันตั้งไกล” ตลอดเส้นทางอันยาวไกล
นับพันลี้ี้ พวกเขาต้องขอทานเลี้ยงชีพมาตลอดถึงสามเดือนเต็ม

พวกเด็ก ๆ ขอทานต่างผงคีรีระ

เด็กหญิงพยายามหักใจไม่มองพวกเพื่อนๆ ทั้งที่ปวดใจนักหนา นาง
กัดฟันก้าวขึ้นไปบนสะพานเมฆด้วยท่าที่พร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งแล้ว

เมื่อมีคนหนึ่งที่หนึ่งและคนที่สองนำหน้า พวกเด็กใจกล้าคนอื่นๆ ก็เริ่มทยอย
ก้าวขึ้นสะพานตามหลัง แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิเด็กอีกหลายคนที่ต่อให้ตายก็ไม่ยอม
เดินไป ทำให้พวกผู้ใหญ่จุนขาดตวาดด่าลั่นด้วยความโกรธว่า “เจ้าพวกเหลือขอเอ๊ย”
จากนั้นก็ตีพวกเขาคนหนึ่งก่อนยอมพาตัวกลับบ้านไป

คิดไม่ถึงเลยว่าแค่ด่านแรกเท่านั้นก็มีคนตรอกอบกว่าครึ่ง

ภูเขาเขียนหนานหฺวาแห่งนี้มีศิษย์จำนวนหลายพันคน ณ ตำหนักขัณฑุทิศ ศิษย์
กว่าสิบคนกำลังยืนน้อมคำนับอยู่ทั้งทางด้านซ้ายและด้านขวา โดยที่เหนือศีรษะ
ของพวกเขารุ่งขึ้นไปมีเขียนสามท่านนั่งอยู่

ผู้ที่นั่งอยู่ตรงกลางอายุราวสามสิบเศษ สวมชุดยาวสีเขียว ดวงหน้าขาว
ผุดผาด มีกระบี่ยาวสีเขียวเหลือน้ำเงินเล่มหนึ่งลอยคว้างแผ่รัศมีเขียนรายล้อม
ร่าง บ่งบอกว่าเขาคือเจ้าของกระบี่ขัณฑุทิศและคือท่านอาจารย์อู่ตู้ผู้เป็นเจ้าของสำนัก

ทางด้านซ้ายคือชายวัยห้าสิบกว่า สวมชุดสีดำ ไว้หนวดยาวสองเส้น นัยน์ตาคมปลาน้ำเค็มขาม ในมือถือกระบี่ยาวสีดำเล่มหนึ่งที่มีลักษณะแปลกประหลาด เนื่องจากตัวกระบี่นั้นเป็นทรงกลมไว้คม ช้ำยังมีลวดลายเป็นชั้นๆ คล้ายเจดีย์

และผู้ที่นั่งอยู่ทางด้านขวามือคือชายชราวัยเจ็ดสิบกว่า เรือนผมขาวโพลน ใบหน้าเปี่ยมเมตตา ในมือถือคัมภีร์โบราณที่เก่าจนกลายเป็นม้วนสีเหลืองไปแล้ว ส่วนที่นั่งที่เหลืออีกตัวหนึ่งนั้น...ว่างเปล่า

เขียนทั้งสามต่างมองดูภาพสะท้อนของเด็กๆ ที่ยืนล้มลอยอยู่หน้าสะพานผ่านทางบานกระจกของห้องหน้าต่างด้วยอาการสงบและจับน้ำชากันอย่างเป็นปกติ มีบ้างบางครั้งก็ทั้งสามคนจะเหลือหันมาสบตากัน

บุรุษชราด้านขวามือผู้มีวัยมากที่สุดเอ่ยขึ้นยิ้มๆ “พวกเด็กๆ อายุยังน้อย อาจารย์อาก็ให้บททดสอบเช่นนี้แล้ว ไม่ยากเกินไปหน่อยหรือ”

บุรุษสูงวัยในอาภรณ์สีดำผู้มีสีหน้าจริงจังทางด้านซ้ายเอ่ย “หิ้งของเสียไป ดึกว่าเก็บของไม่ตีมา เจ้าจะเอาลูกศิษย์ที่โลกหลงชี้ตลาดมาทำอะไร?”

เจ้าสำนักอวีวี่ที่อยู่ตรงกลางได้แต่นั่งยิ้มอยู่เงียบๆ

แต่จู่ๆ บุรุษในชุดสีดำก็เอ่ยถาม “อินฝานไม่มาหรือ”

อวีวี่ตอบ “อาจจะมาขอรับ”

บุรุษชุดดำย่นหัวคิ้ว “เขาจะไม่รับศิษย์อีกหรือ”

“สองปีมานี้ว่างปีศาจพิภพต่างฮึกเหิมลำพอง อวดบารมีกันอย่างมาก อินฝานที่เป็นผู้พิทักษ์ย่อมต้องทำงานหนัก เขาจึงสนใจแต่เรื่องการฝึกกระบี่จนไม่รับรู้เรื่องอื่น แต่แบบนี้ก็จะได้มีคนมาแย่งศิษย์กับท่านอาจารย์อาน้อยลงอีกคนหนึ่งไม่ดีหรือขอรับ” ผู้ที่เขากำลังเรียกว่าอาจารย์อานั้นก็คือหมิ่นอวีวี่จาง ผู้คุมกฎของสำนัก

“ถึงจะเป็นแบบนี้ แต่ก็จำเป็นต้องมีคนมาสืบทอดวิชาต่อไปนะ”

ในระหว่างที่ทั้งสองคนกำลังถกกัน ชายชราในชุดสีขาวก็หลุดเสียงอุทานชมเชยขึ้นมา “เด็กสองคนนี้ไม่เลว!”

กระจกทองเหลืองบานใหญ่สะท้อนให้เห็นภาพเด็กน้อยสองคนที่กำลัง

เดินตามกันมาบนสะพานเมฆ แนนอนว่าคนหน้านั้นคือคุณชายน้อยในชุดสีม่วง สูงศักดิ์เยี่ยมไปด้วยรัศมีของผู้ทรงอำนาจ ส่วนคนหลังคือเด็กหญิงหน้าตาอ่อนเยาว์ สวมเสื้อผ้าเก่าขาด

สีหน้าหวาดหวั่นของเด็กหญิงทำให้เด็กชายที่อยู่ข้างหน้ารับรู้ว่ามีนางกำลัง กลัว จึงค่อยๆพอนผีเท้าที่ก้าวอยู่ให้ช้าลง ค่อยๆก้าวออกไปที่ละก้าว

แต่ไหนแต่ไรมามีเด็กผู้หญิงผ่านด่านได้น้อยมาก คิดไม่ถึงเลยว่าครั้งนี้ จะมีเด็กผู้หญิงที่กล้าหาญถึงขนาดนี้ ดวงตาของอวีตู่จึงเปล่งประกายระยับและ มุมปากก็โค้งขึ้นช้าๆ แม้แต่หมิ่นอวี่นจงผู้ยิ้มยากก็ยังแสดงสีหน้าชื่นชมและพอใจ ออกมาให้เห็น ทว่าพวกเขาต่างก็มองออกว่าเด็กน้อยลักษณะดีสองคนนี้ก็กำลัง ตั้งหน้าตั้งตาแข่งขันกันอย่างเอาจริงเอาจัง เพียงแต่เด็กหญิงดูเหมือนได้เปรียบ มากกว่าเด็กชายก้าวหนึ่ง เมื่อในดินแดนของเทพเซียนนั้นศิษย์สตรีคือสิ่งมีค่า ที่หาได้ยากยิ่ง ดังนั้นอวีตู่และหมิ่นอวี่นจงจึงรู้สึกยินดีที่เด็กทั้งสองคนเลือกมา ที่สำนักหนานหวา

หมิ่นอวี่นจงจับน้ำชาด้วยสีหน้านิ่ง “ครั้งนี้เจ้าสำนักจะลงมือแย่งชิงเด็กน้อย สองคนนี้อีกหรือไม่”

อวีตู่หัวเราะ “อาจารย์อา ท่านอยากได้คนไหนหรือ”

หมิ่นอวี่นจงรักพี่เสียตายห้องอยู่พักใหญ่ แต่ในที่สุดก็โบกมือ “ถึงเด็ก ผู้หญิงจะเลี้ยงยาก แต่ที่อาaramของข้าก็ยังไม่ศิษย์สตรีเลยสักคน ดังนั้นครั้งนี้ข้า จะยอมให้เจ้าเอาเด็กผู้ชายไปก็ได้” แต่เขายังไม่วายเสริมอีกประโยค “หรือเอาไว้ ให้เห็นตัวก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที”

ชายชราผมขาวร้องโอด “ทั้งสองคนลืมหักกันไปหมดแล้วหรือไง แล้ววิชา พยากรณ์ของข้าเล่า จะมีผู้ใดสืบทอด”

หมิ่นอวี่นจงตอบ “เด็กสองคนนี้มีลักษณะพิเศษ จะให้พวกเขาไปเรียนวิชา พยากรณ์ก็น่าเสียดายแย่”

อวีตู่ผงกศีรษะเห็นด้วย

ลงว่ามีอวีตู่และหมิ่นอวี่นจงอยู่ด้วย เขาย่อมไม่มีทางได้ศิษย์ดี ๆ เช่นนี้มา ครอบครองเป็นแน่ ชายชราผมขาวทอดถอนใจอย่างผู้ที่รู้ชะตากรรมของตน

“พวกท่านสองคนนี่ช่างไม่เห็นวิชาพยากรณ์ของข้าอยู่ในสายตากันบ้างเลย”

อวีตู่หัวเราะ “เอาเป็นว่าครึ่งหน้าเราจะยอมให้ท่านเลือกก่อนก็แล้วกัน”

ลงว่าเจ้าสำนักกล่าวเช่นนี้แล้วก็ไม่ว่าครึ่งหน้าที่ว่านั้นจะหมายถึงครึ่งไหนกันแน่ เพราะอวีตู่ช่างสรรหาข้ออ้างสารพัดมาแย่งศิษย์ไปได้หน้าตาเฉย ทำเอาชายชราผอมขาวยุ้ยได้แต่ฝืนหัวเราะออกมาเท่านั้น

บนสะพานเมฆ คุณชายน้อยชุดม่วงยังคงเดินนำเดี่ยวไปข้างหน้าเรื่อยๆ ทว่าเขาเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติจึงหยุดเท้าและหันกลับไปมอง พบว่ามีใครคนหนึ่งตามติดหลังเขามาในระยะประชิด ซึ่งก็คือเด็กหญิงสวมเสื้อผ้าเก่าขาดคนนั้นนั่นนั่นเอง

ดวงหน้าของนางชิตขาว นัยน์ตากลมโตกำลังจ้องเขาเขม็ง แม้สองขาของเด็กหญิงจะยังคงมีอาการลั่นอยู่บ้าง ทว่ากลับตั้งหน้าตั้งตาก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่นเต็มที

เขาไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงที่โหนใจกล้าขนาดนี้มาก่อน แววตาหมีนัยยามที่ชำมองอีกฝ่ายเมื่อตอนเริ่มแรกจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นความแปลกใจและเริ่มมองนางอย่างพิเนิจพิจารณามากยิ่งขึ้น

ทว่าเด็กหญิงกลับตีความไปว่าอีกฝ่ายกำลังมองนางอย่างเหยียดหยันริมฝีปากน้อยๆ จึงเซิดสูงขึ้นไปทำท่ายและจงใจก้าวทำให้ยาวมากยิ่งขึ้น

เด็กชายนิ่งๆ ไปชั่วอึดใจก่อนแค้นเสียง “ยายเด็กอัปลักษณ์”

แต่เด็กหญิงกลับแค้นเสียงหนักยิ่งกว่า “อาศัยพ่อแม่ใช้เส้นสายให้ได้เป็นศิษย์หนานหฺวา หน้าไม่อาย!”

เด็กชายโมโห “เจ้าว่าอะไรนะ!”

เด็กหญิงเอานิ้วจิ้มอกเขา “ก็เจ้ายังเอาจดหมายติดมาด้วยจริงๆ”

“ต่อให้ไม่มีจดหมาย ข้าก็สามารถเข้าเป็นศิษย์หนานหฺวาได้!” เด็กชายหน้าแดงก่ำ สะบัดชายแขนเสื้อแล้วก้าวอาดๆ “ยายเด็กอัปลักษณ์ แน่จริงก็ตามมาสิ”

“ผู้ใดกลัวกัน!” เด็กหญิงรีบตามไปอย่างว่องไว

เมฆสีขาวดูนุ่มหยุ่นแต่แท้ที่จริงแล้วกลับแข็งแกร่งมั่นคงเป็นอย่างมาก ราวกับ

กำลังเดินไปบนพื้นดินอยู่ที่ไม่ปาน เด็กน้อยทั้งสองคนเดินตามหลังกันไปอยู่
อย่างนั้นอีกหลายสิบจั้ง แล้วจู่ๆ ทั้งหุบเหวและสะพานเมฆก็พลันหายวับไป สิ่ง
มาแทนที่คือท้องทะเลกว้างสุดสายตาที่มีเกลียวคลื่นดำโถม ได้ยินเสียงลม เสียง
คลื่น และเสียงนกทะเลร้อง
ทั้งคู่มองหน้ากัน

จิตดับธาตุ

เด็กหญิงตัวน้อยตกใจ “ทะเลสาบใหญ่จังเลย!”

เด็กชายปรายตามองแวบหนึ่ง “ไม่ใช่ทะเลสาบ ทะเลต่างหาก”

เด็กหญิงไม่เคยเห็นทะเลมาก่อน สายตาของนางจึงฉายแววสนอกสนใจ
เต็มที

ขณะที่เด็กชายย่นหัวคิ้วเข้าหากันนิดๆ พลังขบคิดถึงปัญหาอย่างจริงจังว่า
เมื่อไม่มีสะพานเมฆแล้ว พวกเขาจะเดินไปให้ถึงภูเขาเทียนหนานหว่าได้อย่างไร

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเด็กหญิงร้องบอกว่า “เอ๋ นั่นอะไรนะ!”

เด็กชายจึงเพ่งมองแล้วก็พบว่ามึนงงสิ่งกำลังว้ายฝากระแสดลื่นมาจริง ๆ
และเมื่อมันเข้ามาใกล้ พวกเขาถึงได้เห็นว่า เป็นปลาซิงอวี่* ตัวใหญ่ยักษ์ที่มีแผ่นหลัง
กว้างเรียบแบนสีเขียวอมเทา ฟันคมกริบดุร้ายมาก

เมื่อปลายักษ์มาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขา เด็กทั้งสองคนก็เผลอผละ
ถอยหลังกันไปหลายก้าว

เด็กหญิงเริ่มรู้สึกแตกตื่น “มันจะทำอะไรนะ!”

เด็กชายตั้งสติและพิจารณาดูปลาตัวนั้น เห็นว่ามันไม่น่าจะมีประสงค์ร้าย
อะไรจึงบอกอย่างเริ่มเข้าใจเหตุการณ์ได้ว่า “สำนักเซียนจะต้องส่งมันมารับพวกเรา
ข้ามทะเลไปแน่ๆ” พูดยจบเขาก็ตั้งทำป็นขึ้นหลังปลายักษ์ไปทันที

* หรือปลาซิงฮือ ปลาชนิดหนึ่งในวงศ์ปลาตะเพียน

แต่เด็กหญิงจุดตัวเขาเอาไว้ “แล้วถ้าหากมันจะกินพวกเราเล่า จะทำอย่างไร”

เด็กชายมีสีหน้ารำคาญและสับสนของนางออก “ถ้ากลัวก็กลับไปซะอย่ามายุ่งกับข้า”

แต่เด็กหญิงคว้าตัวเขาไว้อีกครั้ง “คอยเดี๋ยว ปลาที่มีอยู่แค่ตัวเดียว ถ้าหากพวกเราไปแล้ว คนอื่น ๆ จะข้ามไปอย่างไร คอยให้พวกเขามาก่อนแล้วค่อยไปกันดีไหม ถ้าหากว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น อย่างน้อยหลายคนก็ดีกว่าคนเดียวนะ”

“ซึ่ซลาด” เด็กชายเยาะ แต่ก็ได้ตัดค่าน

ภายในตำหนักษัฎทิศ อวีตู่และหมื่นอวันจงมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกอย่างและรู้สึกพอใจอย่างมาก มีเพียงผู้เฒ่าผมขาวเท่านั้นที่ถอนหายใจเพราะไม่อาจได้ศิษย์ที่ดีเช่นนี้มาเป็นของตน

พวกเด็ก ๆ ที่เดินตามมาข้างหลังเริ่มทยอยมาถึง ตอนที่พวกเขาเห็นปลายักษ์หน้าตาตุ๋นก็ตื่นตกใจกันอยู่บ้าง แต่เด็กชายไม่สนใจพวกเขา รีบชิงปืนขึ้นหลังปลาไปก่อน ในขณะที่เด็กหญิงเฝ้าปลอบทุกคนอยู่นาน กว่าจะทำให้เด็กกลุ่มหนึ่งยอมปืนขึ้นหลังปลาไปด้วยได้ ถึงกระนั้นก็ยังมียักษ์ขี้หวี่อีกหลายคนล้มเลิกความตั้งใจและตัดสินใจย้อนกลับไปทางเก่า เมื่อนั้นเด็กหญิงจึงปืนขึ้นไปนั่งถอนหายใจอยู่บนหลังปลา

เจ้าปลายักษ์พาพวกเด็ก ๆ วายฝ่าเกลียวคลื่นออกไป

แม้แผ่นหลังของปลายักษ์จะราบเรียบดีมาก แต่เมื่อวายเป็นถึงกลางทะเล ทั้งกระแสนลมและกระแสนคลื่นที่รุนแรงก็ทำให้เริ่มมีอาการโคลงเคลง โดยเฉพาะช่วงหลัง คลื่นทะเลซัดสูงขึ้นมาไม่ต่างจากกำแพงหนา แต่เจ้าปลายักษ์กลับวายเป็นเข้าไป ทำให้พวกเด็ก ๆ ตื่นตกใจกับสิ่งที่ไม่เคยพบเจอจนทำอะไรไม่ถูก

เด็กหญิงรีบร้องบอกเสียงดัง “ทุกคนไม่ต้องกลัว รีบจับมือกันเอาไว้ให้แน่น ๆ จะได้ไม่ตกลงไป!”

แต่ไม่มีเด็กคนไหนยอมฟังนางเลย ทุกคนต่างกรีดร้องวนวายกันไปหมด เด็กหลายคนในกลุ่มเริ่มร้องให้ออกมาด้วยความหวาดกลัวและชี้หน้าตำหนก “เพราะเจ้า ทำให้พวกเราต้องมาอยู่ที่นี่!”

เด็กหญิงพยายามอธิบาย “ข้า... ข้าแค่อยากช่วยให้ทุกคนเดินทางไปที่ภูเขายีนได้สำเร็จเท่านั้น”

แต่พวกเด็กผู้หญิงพากันมัลล้อมตัวจงจื่อเอาไว้และผลักนาง “ผู้ใดอยากให้เจ้าช่วยกัน!”

จงจื่อร้องกรีดเมื่อนางใกล้จะตกทะเลไป

“ผู้ใดกล้าแก้งนาง!” ร่างของใครคนหนึ่งเคลื่อนเข้ามาแทรกกลางและจับตัวเด็กหญิงไปหลบไว้ที่ด้านหลัง เขาคือเด็กผู้ชายที่หัวเราะเยาะนางเมื่อตอนแรกนั่นเอง

แม้เขาจะไม่ใช่คนที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม แต่ก็มึรูปร่างสูงใหญ่กว่าใครๆ ประกอบกับสายตาเย็นชานี้ก็ทำให้ทุกคนต่างระย้อ ไม่กล้าลงไม้ลงมืออะไรอีกเลย

เด็กชายตวาด “จับมือกันเอาไว้แล้วยืนให้มั่น ถ้าหากใครไม่ยอมเชื่อฟังข้าจะจับโยนลงไปเป็นอาหารปลา!”

ถึงเสียงของเขาจะเป็นแค่เสียงของเด็ก แต่ก็มึกระแสเฉียบขาดทรงอำนาจขนาดที่ทำให้คนอื่นๆ ไม่กล้าสร้างเรื่องวุ่นวายอีก ได้แต่ยอมจับมือกันอย่างเชื่อฟัง เด็กหญิงรู้สึกซึ่งใจจึงยื่นมือออกไปจับมือเขาเอาไว้

แต่เด็กชายกลับเบี่ยงตัวหนี “ยายเด็กอัปลักษณ์ อย่ามาถูกตัวข้า!”

เด็กหญิงเบ้ปาก หากก็ไม่ได้พูดอะไร

สถานการณ์วุ่นวายเริ่มสงบลงเมื่อพวกเด็กๆ ลุกขึ้นมาจับมือกันเอาไว้ ทำให้ทุกคนต่างทรงตัวได้ดีขึ้นและเริ่มมีความมั่นใจ ไม่แตกตื่นอีกต่อไป

ปลายักษ์ว่ายน้ำเร็วมาก เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็มาถึงเกาะเขินซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของท้องทะเลแล้ว

แมกไม้ไพรพฤษ์บนภูเขาล้วนสูงเสียดฟ้า มีไอน้ำเย็นรายล้อม เมฆมวงคลอลอยล่องอยู่เหนือศีรษะ นกกระเรียนเขินสยายปีกร่อนอยู่บนท้องนา มองเห็นยอดเขาใหญ่ห้อยหิ้งลิ้นสิบสองยอด และมีอาคารหลังใหญ่ตั้งตระหง่าน ชายคาจอนเป็นเชิงชั้นรับแสงตะวัน แลดูโอ้อ่าเป็นอย่างมาก

หลังจากที่ปลายักษ์ส่งพวกเด็กๆ มาถึงที่ตีนเขาเรียบร้อย ตัวของมันก็ค่อยๆ

หตเล็กจงจนกลายเป็นกระดาดรูปปลาแผ่นหนึ่งขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือเท่านั้น
พวกเด็ก ๆ ต่างร้องอุทานตกใจ

กลางป่าไม้โบราณบริเวณตีนเขามิบันไดหินสะอาดสะอาดตัวขึ้นไปสู่ยอดเขา
ในที่สุดพวกเขาก็ได้มาถึงภูเขาหนานหวาในตำนาน พวกเด็ก ๆ ต่างร้องไชโย
ด้วยความปีติยินดีและแย่งกันวิ่งขึ้นบันไดหินที่ทอดตัวขึ้นสู่ยอดเขาไป ในขณะที่
เด็กชายก้าวตามหลังมาอย่างไม่เร่งร้อน และมีพวกเด็กขี้ขลาดที่ถูกกำราบเมื่อ
ตอนอยู่กลางทะเลคอยเดินตามหลังและจับกลุ่มพูดคุ้ยหัวเราะกัน โดยเฉพาะ
พวกเด็กผู้หญิงที่ซักนั้นถามนี่เขาอย่างสนใจอยู่ตลอดเวลา ซึ่งบางครั้งเด็กชายก็จะ
ยอมตอบออกมาสองประโยคด้วยท่าที่เหมือนผู้ใหญ่

งจ้อวิ่งตามเด็กคนอื่นๆ นำหน้าไปได้หลายก้าวแล้วถึงค่อยพบว่าเด็กชาย
คู่ปรับยังไม่ได้ตามมา นางจึงหันหลังกลับไปถามเขาด้วยความสงสัย “เจ้ายังไม่รีบ
อีกหรือ ถ้าใครไปถึงเป็นคนแรก ท่านเซียนจะต้องพอใจมากแน่ๆ”

เด็กชายเพียงมองนางแวบหนึ่ง “ผู้ใดบอกเจ้าเล่าว่าพวกเขาจะชอบใจคนที่
ไปถึงก่อน”

พวกเด็กผู้หญิงเองก็ตอบรับ “จริงด้วย พวกเซียนชอบคนที่เก่งที่สุด
ต่างหาก!”

แม้เด็กชายคนนี้จะอายุยังน้อยแต่ก็ได้พบเห็นโลกมามากพอสมควร คำพูด
คำจาจึงฉะฉาน มีเหตุมีผล เป็นที่ชื่นชอบของผู้ใหญ่ ยิ่งเขาเป็นเด็กที่มีบุคลิก
หนักแน่น เอาจริงเอาจัง ไม่ปรากฏอาการลนลานด้วยเช่นนี้ ก็ยิ่งดูโดดเด่นเป็น
อย่างมาก

ถึงงจ้อจะไม่ค่อยรู้ประสีประสา หากก็พอจะมองออกว่าคำพูดคำจาของ
คู่อรินางดูแตกต่างไปจากคนอื่นๆ และน่าจะเป็นที่ชื่นชอบของผู้ใหญ่ ดังนั้น
ถ้าหากนางทำตามอย่างเขาย่างก็คงไม่เสียหาย เด็กหญิงกะพริบตาปริบๆ แล้วจึง
วิ่งไปหาเขาอีกครั้ง

เด็กชายหันหน้ามามองนางอย่างไม่ค่อยพอใจนัก “เจ้าจะมาเดินตามหลัง
ข้าทำไม”

เด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างพากันหัวเราะเยาะจงใจ

“ยายเด็กอัปลักษณ์! ผู้ใดให้เจ้ามาตามหลังพวกข้ากัน!”

“ไปให้พ้นนะ!”

“พวกเจ้าต่างหากเล่า เด็กอัปลักษณ์!” เด็กหญิงซุกสีหน้าไม่ยอมรับ
“ถนนสายนี้เป็นของพวกเจ้าหรืออย่างไร ข้าจะเดินตรงไหนมันก็เป็นเรื่องของข้า
ผู้ใดตามหลังเจ้ากัน!”

เด็กชายเตียงไม่ออกไปแต่เดินต่อไปด้วยสีหน้าเย็นชา แต่พอเวลาผ่านไป
ได้สักพักมุ่มปากของเขาก็โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงร้องอุทานดังมาพร้อมกับเด็กๆ ที่ขึ้นเขาไปเมื่อ
ก่อนหน้าพากันแผ่นกลับมาอีกครั้ง พวกเขาต่างกรูเข้ามาจุดแขนเสื้อของเด็กชาย
พลางบอก “แยแล้ว ข้างหน้ามีปีศาจ!”

เด็กหญิงตกใจ “มีปีศาจจริงหรือ”

“ภูเขาเขียวนจะมีปีศาจได้อย่างไรกัน ไร้สาระ!” เด็กชายไม่เชื่อและเร่งฝีเท้า
ก้าวออกไปข้างหน้า

กลางถนนเบื้องหน้านั้นมีจิ้งจอกไฟสีแดงเพลิงตัวหนึ่งนั่งเลียขนอยู่ ตัว
ของมันสูงพอกับคน เขี้ยวขาวคมดูน่ากลัว

เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นจิ้งจอกตัวใหญ่ยักษ์น่ากลัวขนาดนี้ หัวใจของเด็ก
ชายตึงต๊อบและผลอกก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขาทางแขนออกกั้นพวกเด็กๆ
เอาไว้ให้อยู่ด้านหลัง และเอ่ยปลอบทุกคนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ไม่ต้องกลัว
จิ้งจอกตัวนี้จะต้องเป็นสัตว์เลี้ยงของท่านเขียวนแน่ๆ และเมื่อที่เป็นภูเขาเขียวน
ท่านเขียวนไม่มีทางปล่อยให้มันทำร้ายพวกเราได้หรอก”

ภายในตำหนัก เขียวนอาวุโสทั้งสามท่านต่างมีสีหน้าชื่นชม

เมื่อต้องมาเผชิญหน้ากันแบบนี้ พวกเด็กๆ ต่างก็ไม่ว่าจะเดินผ่านเจ้า
จิ้งจอกไฟไปได้อย่างไร หลายคนคิดจะแอบวิ่งหนีขึ้นเขาไปตั้งๆ ฉงจี้คิดจะ
วิ่งตัวพวกเขาเอาไว้ แต่ถูกเด็กชายห้าม “ลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อกี้ไปแล้วหรือไง”

นางถึงเพิ่งนึกขึ้นได้และเลิกสนใจคนพวกนั้น

จิ้งจอกเทพขยับตัวเข้ามาใกล้พวกเขามากขึ้นทุกขณะ และสุดท้ายมันก็มีมา

หยุดอยู่ที่เมืองหน้าของเด็กชาย

ระยะห่างกันแค่เพียงหนึ่งมือเท่านั้น แม้เด็กชายจะใจกล้ามากแค่ไหน แต่โดยเนื้อแท้แล้วเขาก็ยังเป็นแค่เด็กคนหนึ่งจึงอดรู้สึกหวาดกลัวไม่ได้ เด็กชายหลับตาปี๊ และการทำเช่นนั้นกลับยั้วอารมณ์ของจิ้งจอกเทพมากยิ่งขึ้น มันจึงยื่นกรงเล็บออกไปคล้ายจะตะปบไล่ล่าเขา

ทว่าในช่วงพริบตาหนึ่ง พลังรุนแรงเยียบเย็นขุมหนึ่งก็จู่โจมเข้ามาจากทางด้านข้าง

“ห้ามทำอะไรเขานะ!” เสียงเล็กๆ ของเด็กหญิงตวาดลั่น

ไอสังหารรุนแรงนั้นทำให้จิ้งจอกเทพต้องผงะถอยหลังไป

นางไม่รู้ว่าจิ้งจอกเทพเพียงแค่ต้องการหยอกเย้าเด็กชายเล่นเท่านั้น แต่นึกเอาเองว่ามันกำลังจะกินเขา ด้วยเหตุนี้จึงจี้จิ้งจอกกลับมาขึ้นขวางหน้าเด็กชายเอาไว้ด้วยความร้อนใจ นัยน์ตากลมโตนายประกายเยือกเย็น

และไม่เพียงแต่จิ้งจอกเทพเท่านั้นที่ตกใจ แม้แต่พวกเด็ก ๆ คนอื่นเองก็นิ่งงันไปเช่นกัน แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทว่าต่างก็รู้สึกหนาวสั่นหลังกันไปหมด

ทันใดนั้นภาพในกระจกทองเหลืองก็หายวับ สีหน้าของท่านเซียนทั้งสามเปลี่ยนไปเช่นเดียวกับศิษย์คนอื่นๆ ที่ไม่มีใครกล้าเปล่งเสียงอะไรออกมาเช่นกัน

“จิตดับธาตุ!” ชายชราผมขาวเอ่ยขึ้นเบาๆ “คิดไม่ถึงเลยว่า...”

อวิตุ้มสีหน้าเคร่งเครียดอยู่พักหนึ่ง “ในชีวิตนี้ ข้าเคยพบคนที่มีจิตดับธาตุแค่คนเดียว”

คนผู้นั้นเป็นที่รู้จักไปทั่วทั้งสามภพในฉายา “มารฟ้า” ผู้นำพาหายนะมาสู่โลกมนุษย์ แม้แต่สำนักเซียนเองก็ยิ่งถูกเขาพังทลายจนราบคาบ ทกภพภูมิปั่นป่วนเดือดร้อนกันไปทั่ว แม้เขาจะสิ้นชีวิตไปถึงห้าปีแล้ว แต่ก็ยังมีคนอีกจำนวนมากที่ยังคงนอนฝันร้าย ยิ่งไปกว่านั้น คนผู้นั้นได้ทำร้ายท่านปรมาจารย์หนานหฺวาผู้มีหน้าที่ปกป้องศิลาทกภพภูมิจนถึงแก่ชีวิต สร้างความเจ็บแค้นให้แก่ศิษย์สำนักหนานหฺวาเป็นอย่างมาก หมิ่นอวีนจงจึงเคียดแค้นมารฟ้าลึกถึงกระดูก เพราะทั้ง

ศิษย์พี่และศิษย์น้องร่วมรุ่นของเขาทุกคนล้วนต้องสละชีพไปในสงครามของเทพ และมารในครั้งนั้นจนหมดสิ้น เหลือแค่เพียงหมื่นอวินจงคนเดียวที่รอดมาได้ จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่มีใครกล้าเอ่ยนามของมารฟ้าขึ้นมาภายในอาณาเขตสำนักหนานหฺวาเลยแม้แต่คนเดียว

หฺวาเวลานี้กลับมีเด็กหญิงคนหนึ่งมีจิตตัตถุแบบเดียวกัน นี่มันหมายความว่าอย่างไร

ภายในตำหนักใหญ่เงียบงันกันไปพักหนึ่ง

“เพลิง” เสียงถ้อยซาฎุกบิบแตกดังขึ้นหับพลัน

หมื่นอวินจงสละบดเศษถ้อยที่เหลือติดมืออยู่ที่กึ่ง ลังเสียงเฉียบขาด “สิ่งเสวียนรีบตรวจสอบภูมิหลังของนางมาให้ข้า!”

ที่แท้ชายชราผมขาวคนนี่ก็คือศิษย์คนที่สองของท่านปรมาจารย์แห่งเขานานหฺวานามว่าสิ่งเสวียน เชี่ยวชาญเรื่องวิชาการพยากรณ์ สามารถล่วงรู้ชะตาฟ้าดินทุกอย่างจึงดำรงตำแหน่งเป็นโหราจารย์ประจำสำนัก เขาหลับตาอยู่พักหนึ่งแล้วก็ค่อย ๆ กางม้วนลิขิตสวรรค์ออก เป็นนานกว่าที่เขาจะเอ่ยขึ้นว่า “นางเป็นสาวช่างใจ อำเภอเว่ยหยาง แซ่จง บิดามารดาเสียชีวิตตอนที่นางอายุได้ห้าขวบ เนื่องจากมหันตภัยในครั้งนั้น ส่วนตัวนางบังเอิญหนีรอดมาได้ แต่ต้องเร่ร่อนเป็นขอทานอยู่ตามถนน เดินทางมาไกลนับพันลี้เพื่อเข้าร่วมการคัดเลือก”

อวิตุ้อถอนหายใจ “ชาติกำเนิดถือว่าไม่มีอะไร”

สีหน้าของหมื่นอวินจงยังคงเยียบเย็น “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เพื่อป้องกันเหตุร้าย สำนักหนานหฺวาของเราก็ไม่อาจรับศิษย์เช่นนี้อ้าว”

อวิตุ้อผงกศีรษะ “น่าเสียดายจริงๆ”

เด็กหญิงไม่ได้รู้เลยว่าความเพียรพยายามทั้งหมดของตนกำลังจะสูญเปล่า นางยังคงล่ำพองใจที่สามารถไล่จิ้งจอกเทพให้หนีไปได้ “พวกสัตว์กลัวข้าทั้งนั้นแหละ ข้ายังเคยไล่เสือมาแล้วด้วยนะ”

พวกเขาต่างอุทานตกใจ

หฺวาเด็กชายกลับไม่ได้เอ่ยอะไร นอกจากปรายตามองนาง

หลังจบการทดสอบก็มีเด็กที่ผ่านด่านมาได้ทั้งสิ้นราวหกสิบถึงเจ็ดสิบคน ศิษย์ของสำนักหนานหฺวาได้มายืนคอยพวกเขาอยู่ที่ดินเขาก่อนแล้ว ทุกคนต่างสวมชุดสีขาวกับสีเขียวแค่เพียงสองสี คนที่อยู่หน้าสุดเป็นบุรุษวัยราวยี่สิบเศษ หน้าตาธรรมดาแต่ดูใจดี และมีท่าทีพร้อมต้อนรับเด็ก ๆ ทุกคน

เขาทำสัญญาณมือบอกให้พวกเด็ก ๆ เงียบเสียง “เวลานี้ท่านอาจารย์อยู่ที่ตำหนักขงกิต พวกเจ้าอย่าได้ส่งเสียงเอะอะกันไป ให้ฟังกฎระเบียบที่ข้าจะบอกก่อน”

เด็ก ๆ จึงเงียบเสียงลงพร้อมกันและตั้งใจฟัง

เด็กหนุ่มบอก “ข้ามีนามว่ามู่อวี เป็นศิษย์เอกของสำนักหนานหฺวา”

เด็ก ๆ ทุกคนตื่นเต้นกันขึ้นมาทันที เมื่อชื่อเสียงของมู่อวีเป็นที่รู้จักกันไปทั่วในฐานะศิษย์เอกของสำนักกระบี่เซียนแห่งเขาหนานหฺวา และเป็นศิษย์ที่ท่านเซียนหมินผู้คุมกฎภาคภูมิใจมากที่สุด คิดไม่ถึงเลยว่าเขาจะเป็นคนอ่อนโยนและไม่ถือตัวเลยเช่นนี้

“ท่านเซียนมู่!”

“ท่านเซียนมู่ดูไม่แก่เลย”

.....

มู่อวียิ้มน้อย ๆ และยกมือขึ้นเป็นสัญญาณอีกครั้ง “พวกเจ้าทุกคนล้วนมีสิทธิ์ที่จะได้เข้าเป็นศิษย์ของสำนักหนานหฺวา ดังนั้นจึงนับว่าเป็นศิษย์น้องหรือหลานศิษย์ของข้าก็ได้ อีกเดี๋ยวข้าจะพาพวกเจ้าเข้าไปคารวะเจ้าสำนักและท่านเซียน เมื่อถึงตอนนั้นขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบ คอยให้เจ้าสำนักและท่านเซียนเรียกให้ผู้ใดตอบคำถามก่อนจึงจะก้าวออกมาพูดได้ เข้าใจหรือไม่”

รอยยิ้มของผู้ใหญ่คือสิ่งทีปลอบประโลมใจพวกเด็ก ๆ ได้ดีที่สุดเสมอ ดังนั้นทุกคนจึงตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “เข้าใจแล้ว!”

เด็กชายค่อมตัวลงคารวะ “ต้องรบกวนท่านเซียนช่วยนำทางแล้ว”

มู่อวีผงกศีรษะ “ตามข้ามา”

พวกเด็ก ๆ เดินตามหลังเขาขึ้นไปบนภูเขา ด้วยท่าที่อ่อนบอบและไม่ถึงตัวของเขาทำให้มีเด็กใจกล้าคนหนึ่งเริ่มต้นถามว่า “ท่านเซียนมู่ ท่านจะรับศิษย์

หรือไม่”

“แน่นอน แต่ต้องให้เจ้าสำนักและท่านเขียนเลือกก่อน แล้วข้าจึงจะเลือกพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งเป็นศิษย์”

พวกเด็ก ๆ ต่างดีใจและเริ่มมองเห็นความหวังที่จะได้เป็นศิษย์ของผู้ที่เป็นศิษย์เอกสำนักหนานหฺวาแล้ว

“ข้าอยากเป็นศิษย์ของท่านเขียนมู่”

“ข้าก็อยากเป็น!”

“...”

บนยอดเขาเป็นพื้นราบปูหยกขาว ตรงกลางเป็นทางเดินขนาดใหญ่กว้างราวสามจั้ง ซึ่งทอดไปสู่ตำหนักขัณฑุทิศหลังใหญ่ที่มีศิษย์มากมายยืนประจำที่กันอยู่ทั้งทางด้านซ้ายและด้านขวา บ้างสวมชุดสีเขียวออกขาว บ้างก็สวมชุดขาวล้วน บางคนเห็นกระบี่ยาวไว้ที่เอว บางคนก็ถืออาวุธอย่างอื่น ดูน่าเกรงขามเป็นอย่างมาก

พวกเด็ก ๆ ตื่นเต้นเพราะบรรยากาศที่ดูเคร่งขรึมจริงจังนั้น ดวงตาของทุกคนเบิกกว้างขณะก้าวเท้าออกไปด้วยความระมัดระวัง ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ

เมื่อเดินกันมาจนสุดทางแล้วก็ขึ้นบันไดหินอีกร้อยชั้นกว่าจะไปถึงตำหนักขัณฑุทิศซึ่งอยู่บนสุด ชายคางอนรับแสงตะวันเป็นประกายสีทองงามอร่ามตา

มู่อวีพาเด็ก ๆ มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูแล้วก็พูดเสียงดังว่า “เรียนเจ้าสำนัก ชำนำทุกคนมาถึงแล้วขอรับ”

“ให้พวกเขาเข้ามา” น้ำเสียงอ่อนโยนแต่แฝงแววจริงจดังตอบกลับมา

มู่อวีจึงเบี่ยงตัวเป็นการบอกให้พวกเด็ก ๆ เดินเข้าไป

เด็กหลายคนเริ่มนึกหวั่น มีเพียงเด็กชายเท่านั้นที่ยังคงมีสีหน้าเป็นปกติและก้าวเข้าไปในตำหนักเป็นคนแรก ซึ่งพอจ้องจื่อเหิน นางก็ได้สติกลับคืนมาและรีบก้มหน้าจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนก้าวข้ามธรณีประตูตามหลังอีกฝ่ายไปด้วยสีหน้าลึกลับใจเล็กลง

ภายในอาคารใหญ่หลังนี้มีศิษย์ยืนอยู่หลายสิบคน ทุกคนล้วนสวมเสื้อผ้า

และทำผมเป็นแบบเดียวกันหมด แลดูเป็นงานเป็นการอย่างมาก และผู้ที่นั่งอยู่
เหนือบันไดสูงข้างหน้านั้นก็คือท่านเซียนทั้งสาม

พวกเด็ก ๆ ต่างยืนกันอย่างเป็นระเบียบขณะที่แอบนึกคาดเดาในใจว่าผู้ใด
เป็นใครบ้าง

อวีตู่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงก้องกังวานทรงอำนาจ “ข้าและเซียนทั้งหลาย
ได้เห็นในสิ่งที่พวกเจ้าทำกันมาทั้งหมดแล้ว พวกเจ้าทุกคนทำได้ดีมาก”

เด็ก ๆ ดีใจที่ได้รับคำชม พร้อมกันนั้นก็พยายามเดาว่าผู้ที่พูดอยู่นี้เป็นผู้ใด
กันแน่ แต่สิ่งที่พวกเขาอยากรู้มากยิ่งขึ้นก็คือ “ไม่รู้ว่าจะเด็กคนใดจะเป็นที่ต้องตา
ของท่านเซียน สายตาของทุกคนเปี่ยมไปด้วยความหวัง

อวีตู่กวาดตามองเด็กทุกคนรอบหนึ่งก่อนมาหยุดมองที่เด็กชาย “เจ้ามานี้”
เด็กชายจัดแต่งเสื้อผ้าเล็กน้อยก่อนก้าวออกไปคุกเข่าคารวะ “ฉินเคอแห่ง
เมืองฉินโจวขอคารวะเจ้าสำนักและท่านเซียนขอรับ”

ที่แท้เขาก็ชื่อฉินเคอ เด็กหญิงแอบคิดในใจ

อวีตู่ทวนชื่อเขาเล็กน้อยก่อนถาม “เจ้าอายุเท่าไร”

“ข้าอายุเต็มสิบสามปีเมื่อเดือนที่แล้วขอรับ”

“เจ้ามีสิ่งใดจะมอบให้ข้าหรือไม่”

ฉินเคอมีท่าทีลังเลเล็กน้อยก่อนสั่นศีรษะ “ไม่มีขอรับ” เขารู้ว่าถ้าหากนำ
จดหมายออกมาแสดงจะต้องมีผลต่อการตัดสินใจรับศิษย์ของเจ้าสำนักอย่างมาก
ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจไม่พูดอะไร

อวีตู่ยิ้มน้อย ๆ “เด็กดี เจ้ายินดีคารวะข้าเป็นอาจารย์หรือไม่”

เจ้าสำนักพูดเช่นนั้นแสดงว่าท่านพอใจเขา เด็ก ๆ ทุกคนต่างรู้สึกอิจฉาฉินเคอ
อย่างมาก แต่จงใจกลับรู้สึกยินดีกับเขา เมื่อตลอดเส้นทางที่ผ่านมาด้วยกันนี้
ฉินเคอคือผู้ที่เข้มแข็งมากที่สุด ต่อให้ไม่มีจดหมาย เจ้าสำนักก็ย่อมพอใจในตัวเขา
อยู่แล้ว

ฉินเคอดีใจจนบอกไม่ถูก รีบไหว้ศีรษะเป็นการคารวะอาจารย์สามครั้ง

อวีตู่เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าเขาแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้าแซ่อวี นามว่า
ตู๋ นามรองอวีฉิน เจ้าสำนักหนานหฺวาคนปัจจุบัน บัดนี้เจ้าได้กราบข้าเป็นอาจารย์

ที่ตำหนักขลุ่ยทิพย์บนยอดเขาหนานหวนนี้แล้ว เท่ากับเป็นศิษย์รุ่นที่สามร้อยหกสิบห้า ของสำนักกระบี่เซียนแห่งเขาหนานหวน นับตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ขอให้เจ้าจงอยู่ในระเบียบวินัย ให้ความเคารพแก่ครูอาจารย์และผู้อาวุโส ปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างด้วยความโปร่งใส ให้ความสำคัญแก่สำนักหนานหวนเป็นอันดับแรก หากภายหลังเจ้าทำสิ่งใดที่ผิดต่อสำนักหนานหวน ข้าจะไม่ปรานีเจ้า เข้าใจหรือไม่”

ฉินเคอตอบเสียงดังฟังชัด “ศิษย์จะจดจำในสิ่งที่ท่านอาจารย์สอนให้ขึ้นใจ ขอรับ”

อวีตู่พอใจและพวงเด็กชายให้ลุกขึ้น “บิดาเจ้าสบายดีหรือ”

ฉินเคอตกใจแต่ก็เข้าใจได้ในทันใด ดวงหน้าน้อยๆ แดงเรื่อก่อนหยิบจดหมายในอกเสื้อออกมาประคองส่งให้อวีตู่ “ท่านพ่อสบายดีขอรับ ก่อนหน้าที่ข้าจะออกเดินทาง ท่านได้ฝากจดหมายให้ข้านำมามอบให้แก่อาจารย์ด้วย”

อวีตู่ไม่ได้เปิดจดหมายอ่านในทันที แต่เก็บเข้าไปไว้ในแขนเสื้อก่อนกลับไป ยังกินนั่งเป็นการบอกให้ฉินเคอคารวะหมิ่นอวิ้นจงและสิงเสวียนด้วย จากนั้นค่อยให้ฉินเคอขึ้นบันไดไปยืนอยู่ข้างตนเอง

ต่อมาสิงเสวียนก็เลือกเด็กผู้ชายสองคนเป็นศิษย์ ในขณะที่หมิ่นอวิ้นจยังคงเลือกไม่ได้ แต่เมื่อเจ้าสำนักและท่านเซียนต่างเลือกศิษย์กันได้แล้ว พวกเด็ก ๆ จึงหันไปมองหน้าเคร่งเครียดของเขา แม้จะหวาดหวั่น ทว่าก็ยังหวังจะได้เป็นศิษย์ท่านเซียนหมิ่นอวิ้นจงซึ่งจะช่วยให้พวกเขามีหน้ามีตามากยิ่งขึ้นกว่าเป็นศิษย์ของเจ้าสำนักเสียอีก!

ฉงจื่อยึดอก กำหมัดแน่น

สายตาของหมิ่นอวิ้นจงหยุดอยู่ที่นางพักหนึ่ง ทว่าแวตานั้นกลับทอประกายเยียบเย็นดูจน่าแข็ง

และในระหว่างที่นางกำลังนึกแปลกใจอยู่นั้น จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงของหมิ่นอวิ้นจงบอกว่า “เจ้า เข้ามานี่สิ”

สายตาคู่นั้นมองผ่านร่างของฉงจื่อไปหยุดอยู่ที่เด็กหญิงตัวน้อยสวมชุดสีแดง หูหว่า หน้าตาสะสวย อายุราวสิบสองหรือสิบสามปีคนหนึ่ง

ฉงจื่อรู้สึกผิดหวังเมื่อจำได้ดีว่าเด็กหญิงคนนั้นคือคนที่เอะอะไววายตอนอยู่

บนหลังปลायักษ์ และเกือบจะปลักนางตกลงไปในทะเลแล้วแต่โชคดีที่ฉินเคอช่วยนางเอาไว้ได้ ซ้ำก่อนหน้าที่จะขึ้นหลังปลાયักษ์ งจ้อก็ต้องใช้เวลาอยู่นานกว่าจะเกลี้ยกล่อมให้เด็กหญิงชุดแดงที่เอาแต่กลัวจนไม่กล้าขึ้นหลังปลાયักษ์ เพื่อเดินทางมาภูเขานานหว่าคนนี้อยอมขึ้นหลังปลามาด้วยกันจนได้

ทุกคนต่างรู้ความหมายของท่านเขียนหมื่นวันจงกันทั้งสิ้น เด็กหญิงชุดแดงจึงก้าวออกไปด้วยความดีใจ “ศิษย์เหวินหลังจื่อคารวะท่านอาจารย์เจ้าค่ะ”

“เข้ารับเจ้าเป็นศิษย์แล้วหรือ”

เหวินหลังจื่อตกใจ แต่อาศัยที่นางได้รับการอบรมมาตั้งแต่ยังเด็กทำให้รู้จักปรับตัวเข้ากับสถานการณ์อย่างรวดเร็ว และรู้ดีด้วยว่าควรทำสีหน้าอย่างไรต่อหน้าผู้ใหญ่ นางจึงหลุบสายตาลงอย่างเจียมตัวและก้มลงกราบขออภัย “หลังจื่อพลั้งปากไปเจ้าค่ะ เนื่องจากหลังจื่อได้ยินชื่อเสียงของท่านเขียนหมื่นมานานและที่เดินทางมาครั้งนี้ก็เพราะอยากคารวะท่านเขียนหมื่นเป็นอาจารย์ ด้วยเหตุนี้จึงเปลือยกิริยาไปเจ้าค่ะ”

วาจาเคารพนบนั้นทำให้หมื่นวันจงประทับใจในตัวนางมากยิ่งขึ้น แม้เด็กหญิงจะไม่เก่งเท่ากับเด็กสองคนนั้น แต่ก็ยังนับว่าพอใช้ได้ เมื่อความซุกตัวของเด็กผู้หญิงไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไร ขอเพียงให้นางมีประสบการณ์มากขึ้นแล้วความฉลาดกลัวพวกนั้นก็หายไปเอง เขาเพียงแค่อบรมสั่งสอนนางเล็กน้อยเท่านั้น “แต่ไหนแต่ไรมา สำนักหวนหว่ามีหน้าที่รักษาความสงบสุขให้แก่ใต้หล้า ศิษย์ทุกคนมีภาระพิทักษ์สันติให้แก่หกภพภูมิและกำจัดเหล่ามาร เรื่องนี้เจ้าต้องจดจำเอาไว้ให้ดี เมื่อเข้ามาเป็นศิษย์ของข้าแล้ว หากภยันตรายเจ้ากล้าละเมิดคำสั่งของข้า ข้าจะลงโทษเจ้าสถานหนัก ไม่มีละเว้น”

เหวินหลังจื่อรีบตอบรับ “ศิษย์ทราบดีแล้วเจ้าค่ะ”

หมื่นวันจงจึงยอมให้นางคารวะตนเป็นอาจารย์

เหวินหลังจื่อโขกศีรษะด้วยท่าที่เคารพนบ และคารวะอวีตู้และสิงเสวียนด้วย จากนั้นเด็กหญิงก็ลุกขึ้นไปยืนอยู่ด้านหลังของหมื่นวันจงด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

ท่านเขียนทั้งสามต่างคัดเลือกศิษย์กันไปหมดแล้ว งจ้อรู้สึกอึดอัดอันตันใจ

ยิ่งนัก แต่ไม่นานนางก็คิดได้ว่าขอแค่นี้ได้สำเร็จวิชาอาคมเท่านั้น ไม่ว่าจะคารวะ
เขียนผู้ใดเป็นอาจารย์ก็เหมือนกัน ต่อไปนางจะได้คอยช่วยเหลือผู้คนแบบเดียวกับ
พี่ชายเขียน

ฉงจื่อเลยหันขึ้นมาเห็นสายตาเห็นใจที่ฉินเคอกำลังมองนางอยู่แล้วก็อดยิ้ม
ตอบเขาไปนิดหนึ่งไม่ได้

แต่ฉินเคอกลับเบือนหน้าไปทางอื่น ไม่ยอมมองนางเสียเลย

อวี๋ตุ้มมองดูพวกเด็กๆ ที่เหลือแล้วก็เอ่ยให้กำลังใจทุกคนอย่างมีเมตตา “แม่
พวกเจ้าจะเป็นเพียงมนุษย์สามัญ แต่จงจำไว้ให้ดีว่า ความขยันจะช่วยชดเชยความ
โหดเขลาได้ ขอเพียงมีความมุ่งมั่นฝึกฝนเท่านั้น ย่อมมีวันเก่งทัดเทียมกับผู้อื่น
ยามนี้พวกเจ้าจงออกไปรอที่ด้านนอกตำหนักกันก่อน สำนักหนานหுவายังมีศิษย์
อีกมากที่ต้องการรับศิษย์ พวกเจ้าจงไปคารวะพวกเขาเป็นอาจารย์เถิด”

ความจริงเด็กๆ หลายคนก็ไม่ได้วาดหวังว่าจะต้องคารวะท่านเขียนทั้งสาม
เป็นอาจารย์ ขอเพียงให้ได้อยู่ที่สำนักหนานหุว่าแห่งนี้ก็พอแล้ว ดังนั้นพวกเขา
จึงรับคำและหมุนตัวออกไปหาอวี๋เป็นคนแรก

“ข้าก่อน” จู๋ๆ อวี๋ตุ้มก็เรียกทุกคนเอาไว้ “เด็กหญิงคนนั้น สำนักหนานหุ
ของเราไม่อาจรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ได้ มู่อวี๋ เจ้าจงเร่งพานางลงจากเขาไปเถิด”

ทุกคนมองตามสายตาของเจ้าสำนักไป ในขณะที่พวกเด็กๆ ต่างก็มองดู
หน้ากันและกัน

หลังจากนั่งอึ้งอยู่พักใหญ่ ในที่สุดฉงจื่อก็เข้าใจได้ว่าเจ้าสำนักหมายถึงตน
“เพราะเหตุใดถึงไม่ยอมรับข้า ข้ากล้าหาญมากกว่าพวกเขาอีกนะ!”

อวี๋ตุ้มไม่รู้ว่าจะควรบอกความจริงออกมาหรือไม่ แต่หมิ่นอวี๋นงที่อยู่อข้างๆ
กลับชิงเอ่ยขึ้นเสียก่อนว่า “เจ้ามีจิตต์บธาตุ หากให้เจ้าฝึกอาคม ภายหลังจะเป็นภัย
อย่างไรใหญ่หลวง”

ฉงจื่อพยายามอธิบาย “แต่ข้าไม่เคยทำร้ายผู้ใด...”

“หุบปาก!” หมิ่นอวี๋นงโบกมือตัดบทนาง “สำนักหนานหุไม่ยอมรับเจ้า
จงรีบไปเสีย!”

ทั้งที่นางพกพาความหวังมาเต็มเปี่ยมแต่กลับถูกปฏิเสธเช่นนี้... ฉงจื่อไม่รู้ว่าจะ

จิตตัมธาคืออะไร ดวงตาของนางจึงแดงเรื่อขณะร้องไห้ ออกมาอย่างคับแค้นใจ “ข้าไม่ได้ทำผิดอะไร พวกท่านไม่ยุติธรรม!”

หมิ่นอวีนจงทวาด “บังอาจ! ยุติธรรมหรือไม่ มีใช่เรื่องที่เจ้าจะมาตัดสิน”

จงจื่อไม่กล้าต่อปากต่อคำ ได้แต่ร่ำไห้

เด็กน้อยอ่อนวัยเช่นนาง ยามร้องไห้ยิ่งดูน่าสงสารนัก แม้แต่พวกศิษย์คนอื่น ๆ ได้ยินแล้วก็แทบอดรันทนไม่ไหว ฉินเคอมีท่าทีลังเล แต่ก็เอ่ยขอร้อง “ท่านเซียนหมิ่น ความจริงนางก็พอ...”

ทว่าหมิ่นอวีนจงกลับตอบน้ำเสียงเย็นชา “ในฐานะศิษย์ของเจ้าสำนัก ห้ามสอดปากเวลาที่ผู้ใหญ่พูด!”

ฉินเคอจึงต้องปิดปากสนิท

หมิ่นอวีนจงหันไปมองอวีตู่ “เจ้าสำนัก?”

อวีตู่พยักหน้า “มู่อวี ส่งนางลงจากเขาไปซะ”

จงจื่อรู้ว่าหมดหวังแน่แล้ว โทสะจึงพุ่งสูง เด็กหญิงหันหลังพลางยกมือขึ้น ปาดน้ำตาขณะเดินออกจากตำหนักไปพลางสะอื้น “พวกเซียนดีแต่รังแกมนุษย์! เมื่อพวกท่านไม่ยอมรับข้า ข้าก็จะไปที่อื่น ไม่อยู่ที่หนานหวนนี้ก็ได้!”

แม้จะรู้ว่าเป็นคำพูดที่เกิดจากความโกรธของเด็ก แต่สีหน้าของท่านเซียนก็เปลี่ยนไปในทันที

และตอนนั้น เสียงของใครคนหนึ่งก็ดังเข้ามาจากทางด้านนอกตำหนักว่า “ข้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์”